

Bohoslužby v Zábřehu 8.května 2022

J 10,27-30

Milé sestry, milí bratři, jak bychom mohli definovat křesťana? Tedy toho, kdo se hlásí k Ježíši jako Kristu? Asi bychom našli hodně slovníkových definic, které se budou držet různých vnějších znaků či projevů. Křesťan je ten, kdo přijme křest, chodí do kostela, účastní se svátostného života církve. Jsou to věci, které během času vyplynuly z toho, co čteme o učednících v Bibli. Ti, kdo přijali Ježíše jako Pána, rozhodli se nechat pokřtít, pak se společně scházeli, o vše se dělili, naslouchali učení, chválili Boha slovy modliteb i zpěvem. Když jsem byl tuším ve třetí třídě, nastoupili jsme v podvečer před jakýsi pomník, cosi červeného nám navázali na krk, pak jsme se každý týden scházeli, poslouchali jakési učení, zpívali... nemůžu si pomoci, v něčem je to hodně podobné. Vstupní rituál, rituální setkání, naslouchání učení, projev emocí nad tím, co člověk slyšel. Řekl bych, že je to obecná definice čehokoliv náboženského od judaismu, přes křesťanství až k pionýrům či komunistům. Jinými slovy, vnější popis toho, co se děje, popis obecných projevů, je takový nicneříkající. Křesťan není křesťanem proto, že projde nějakým rituálem, a nějakého ritu se účastní. To je až druhotné. To prvotní zaznívá třeba v dnešním evangelijním textu. Křesťan je člověk, který slyší Ježíšův hlas, jde za ním, Ježíš ho zná a nikdo z vnějšku na tom nemůže nic změnit.

Je pravda, že u takové definice se možná zasekneme hned na počátku. Jít za Ježíšem, to můžeme klidně vztáhnout na ty projevy, o kterých jsem už mluvil. Člověk přijme křest, chodí do shromáždění, kde oslavuje Boží dobrotu, raduje se společně s ostatními z díla, které Bůh koná. Co ale to slyšení Ježíšova hlasu? O čem se zde mluví?

Jsme zvyklí poznávat lidi podle toho, jak popíšeme jejich podobu. Je to do jisté míry praktické. Když je třeba někoho najít na nádraží, nebo někde v davu, těžko ho budeme hledat jiným způsobem. Ovšem s Bohem se mají věci trochu jinak. Třeba takový Abraham. Nikoho neviděl, jen slyšel. Nebo i další z významných služebníků v Písmu, včetně apoštola Pavla. Bůh Izraele je Bůh, který mluví. Hlas je znakem jeho živosti. Bohové národů nemluví a neslyší – tak častokrát volají proroci – proto to nejsou žádní bohové.

Lidé za Ježíše i v dobách vzdálených měli jednu stejnou zkušenost. Viděli mnoho zajímavých věcí, které Bůh konal. Vyjití z Egypta, přechod přes Rudé moře, takovým skutkům se jen těžko

něco mohlo rovnat. Stejně udivení zůstávali všichni, kdo viděli, jak Ježíš vyhání zlé duchy, jak uzdravuje nemocné. Hodně toho viděli, ale co z toho v nich zůstalo, co mělo nějaký další dopad do jejich života? Rozhodně to nezabránilo malomyslnosti, která přišla po pár dalších dnech a chtěla si to namířit zpět do Egypta, vrátila lidský život do starých kolejí. Jistě, všechny ty činy měly svůj smysl. I Ježíš se na ně odvolává. Ale přeci jen je zde něco důležitějšího. Je zde Boží hlas, který je možné slyšet a následovat. Bůh volá, mluví a lidé se vydávají za ním. V zaslíbené zemi nevede Hospodin lid svými zázraky, ale svým slovem. Je důležité mu naslouchat. U Ježíše je to stejné. Je třeba se soustředit na jeho hlas, na to, co říká, protože v tom nacházejí učedníci důvod, proč Ježíš přišel, proč to všechno koná.

Ovšem slyšet Ježíšův hlas není jen o slovech. Hlas toho prozradí víc než jen předání určitého sdělení. Hlas vychází z nitra a kus toho nitra s sebou nese. Jednou zástupy poslouchaly Ježíše a divily se jeho slovům, protože byla jiná než byli zvyklí. Přitom Ježíš mluvil o stejném zákonu, stejném Bohu Hospodinu. V čem byl rozdíl? Právě v tom hlase, v tom jak ta slova zněla z Ježíšových úst. Byla v nich taková zvláštní moc, která se těch posluchačů dotýkala. I když slyšeli možná stejná slova jako mnohokrát, bylo na těch Ježíšových poznat, že on je neříká jen tak, aby řeč nestála, ale myslí je vážně, říká je pro ně. Něco z nich můžou sami přijmout. Nemluví sám pro sebe, nemluví, aby si splnil nějakou povinnost vůči ostatním lidem, ale snaží se to slovo zasadit do jejich života.

Mezi Ježíšem a jeho stádem vzniká blízký vztah založený právě na tom že ho ovce slyší. To si mohl Ježíš dovolit říct svým protivníkům, protože sám k mnoha lidem mluvil a na všichni měli možnost se rozhodnout. Měli na výběr mezi tím, jestli Ježíši uvěří a půjdou za ním, nebo mu neuvěří, budou hledat mnoho důvodů, proč za ním nejít. Ježíšovi protivníci viděli a slyšeli to samé, co další lidé. Ale vlastně moc dobře neslyšeli, protože hledali něco jiného, než jim Ježíš přinášel. Je to taková zvláštní lidská schopnost. Posloucháme, ale neslyšíme, protože chceme slyšet něco jiného. Máme už jakési předporozumění, které není nastaveno tak, aby naslouchalo a rozvažovalo, ale naslouchalo a srovnávalo s nějakým přednastaveným mustrem. Pak se nám třeba může stát, že někdo přichází, aby se třeba omluvil, když něco zlého provedl, ale my to nechceme slyšet. Nechceme slyšet omluvu, chceme slyšet něco, co nás ještě víc utvrdí v zaběhlém přesvědčení, že se druhý omluvit nechce. To jen tak například, jak se dá druhým naslouchat. Slyšet tedy neznamená jen zachytit nějaký zvuk, ale také mu chtít porozumět.

Dnes je situace o něco složitější. Stále platí to, že mezi člověkem a Ježíšem vzniká vztah, kdy Ježíš člověka zná a ten slyší jeho hlas. Jak se dá slyšet Ježíšův hlas v době, kdy mezi námi není? Tedy není přítomen fyzicky, tak jako jiní lidé a tedy stejně jako jiným lidem mu nelze naslouchat? Ježíšův hlas zaznívá z Písma. Kdykoliv čteme z evangelií, můžeme přeci Ježíše znovu slyšet. A nebo ne? Možná právě v tomto zprostředkování může nastat problém. Ježíš si za své svědky nevybral písaře, kteří všechno zapíší a postaví někam do knihovny, aby si jeho slova mohl přečíst, kdo bude mít zrovna čas a náladu. Vybral si apoštoly, to je něco jako

Neděle 8.května 2022

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 03 Leden 2023 12:15 -

andělé, tedy poslové, kteří mají přinášet zvěst od Boha. Dal jim svého svatého Ducha, aby v nich mohl být slyšen jeho hlas. To je hodně důležité.